

22. A SÁRKÁNY ÁLTAL ÜLDÖZÖTT ASSZONY

Jel. 12, 13-17.

I. Az asszony elmenekül a pusztába

Miután az ellenségnek nem sikerült a Fiút megsemmisíteni, Sátán minden dühét Isten Egyháza ellen fordította. Most az asszonyon keresztül akarja támadni a Fiút. Az Egyház üldözésében először a zsidók, majd pedig Róma volt Sátán eszköze. A keresztények először csak Rómában kényszerültek katakombákba, később azonban már a kisebb városokat is el kellett hagyniuk. A sárkány minden eszközzel arra törekedett, hogy Krisztus gyülekezetét teljesen kiirtsa. Terve azonban nem sikerült, mert Isten különös módon segítségére sietett az Egyháznak. *„De adaték az asszonynak két nagy sasszárny, hogy a kígyó elől elrepüljön a pusztába az ő helyére”* (14/a. vers).

Az itt található leírás nagyon szemléletesen mutatja be azt a küzdelmet, ami a korai Egyház és Sátán között zajlott le. Ez a kép egyrészt leleplezi az Egyház igazi ellenségét, mert az igazi ellensége *„ama régi kígyó, aki nevezetik ördögnek és a Sátánnak”* (9. vers), aki már az első embert is bűnbe vitte. Másrészt viszont felfedi az ellenség módszerét is, ahogy az Egyház rontására tör. Ama régi kígyót Jézus emberölőnek nevezi, *„az emberölő volt kezdettől fogva”* (Jn. 8,44.), de egyben a hazugság atyjának is. Ezzel pedig azt mondja ki Jézus, hogy bár mindig ölni akar, de ezt a szándékát mindig leplezni fogja. Ahogy a kígyó mindentől elrejtve észrevétlenül közelíti meg áldozatát, és osztja a halálos marását, ugyanez jellemzi Sátán tevékenységét is. Ahogy a kígyó megigézi áldozatát, és az magatehetetlenné válik ebben az igézetben, úgy vonja bűvkörébe Sátán is az embereket.

Az események folyamatában azonban váratlan fordulatot hozott az asszonynak adott *„sasszárny”*. Ahogy a földhöz kötött kígyó tehetlenné válik a levegőbe emelkedő madárral szemben, úgy lett tehetetlenségre kényszerítve Sátán is a pusztába elrepülő Egyházzal szemben. Erre a különös isteni segítségre azért volt szükség, mert egy döntő fordulat állt be Sátán módszerében is.

A sasszárny jelképe ismerős volt minden időben Isten hűségés népe előtt. Ezt a jelképet használja Isten az Egyiptomból való szabadulással kapcsolatban is, *„hordoztalak titeket sas szárnyakon”* (2Móz. 19,4.). A sasszárnyak jelképe a gyorsaságot, az erőt és a hatalmat is kifejezi, ahogyan ezt a dánieli próféciaíkból már megismertük.

Isten a *„pusztában”* készített helyet az asszonynak. A „puszta” általában egy elhagyatott, kietlen, lakatlan területet jelent, olyan helyet, amely távol van minden nyilvánosságtól. Azt jelenti ez, hogy az Egyház is visszahúzódott a nyilvánosság elől az ismeretlenség pusztájába, ahol rejtve maradhatott az őt üldöző hatalom elől. Az igazi Egyház tehát láthatatlanná vált az őt üldöző sárkány számára. Isten egyháza, – miként nagyon sokszor, úgy ebben az időben is – a hegyek rejtekeiben, a nehezen

megközelíthető völgyekben keresett menedéket. Innen indultak misszióútjaikra, hogy az Isten evangéliumát eljuttassák az emberekhez.

János apostol szerint ezt a helyet Isten készítette Egyháza számára. Ez a hely tehát az isteni oltalmat és vezetést biztosította az Egyháznak. Isten nem támogatja a megalkuvást, a kompromisszum keresését csak azért, hogy elkerülhessük az üldözést. Ha az Istenhez való hűségnek az a következménye, akkor az Egyház legyen kész arra is, hogy vonuljon vissza minden nyilvánosságtól, vállalva ezzel az ismeretlenség következményeit is, és csak mint „búvó patak”, amely hol itt, hol ott bukkan elő, az Egyház is így végezze a küldetését az ilyen válságos időben.

Isten a pusztában is tudta megfelelően táplálni az Egyházát. A megfelelő táplálék minden esetben az életet jelenti a test számára. Isten azonban nemcsak a biztonság és a jólét napjaiban, a jól szervezett egyházi élet által tudja táplálni népét, hanem akkor is, ha csak ketten-hárman jönnek össze Isten nevében. Illés próféta története a mindenkori Egyház tapasztalata is lehet, de lehet Isten minden gyermekének a tapasztalata is.

A prófécia szerint Isten egy meghatározott időre készített helyet az Egyház számára a pusztában: „*hogy ott táplálják őt ezer kétszáz hatvan napig*” (6. vers). Ezzel az időpróféciával többször is találkozhatunk a Bibliában, bár ugyanarról az időegységről van szó, de mégis másként van kijelentve. Később ugyanezt az időegységet úgy fejezi ki: „*ideig, időkig, és az időnek feléig*” (14. vers). A Jelenések könyve máshol még azt is mondja, hogy „*negyvenkét hónapig*” (13.5.) tart ez az időszak. Ezek a látomások segítséget adnak ennek az időegységnek a meghatározásához, mivel 1260 napnak is nevezi ezt az idő egységet. Ennek alapján mondhatjuk azt, hogy egy „*idő*”, egy 360 napból álló időegységnek felel meg. A megadott időszakasz tehát a következőképpen állítható össze.

„ <i>ideig</i> ”	egy idő	360 nap	12 hónap
„ <i>időkig</i> ”	két idő	720 nap	24 hónap
„ <i>időnek feléig</i> ”	fél idő	180 nap	6 hónap
	Három és fél idő	1260 nap	42 hónap

A Szentírás következetesen képviseli, hogy a próféciákban egy nap alatt mindig egy évet kell figyelembe venni. Mózesnek azt mondta az Úr: „*Egy-egy napért egy-egy esztendő*”-ig (4Móz. 14,34.) kell a pusztában maradniuk. „*Ezékielnek még egyértelműben fogalmaz Isten, amikor azt mondja: „Én pedig meghatároztam néked az ő vétküek éveit napok száma szerint... egy-egy napot egy-egy esztendőül számítottam néked*” (Ezék. 4,5-6.). A látomásban meghatározott 1260 nap alatt tehát 1260 évet kell érteni. Ez az időszak i.u. 538 -1798-ig terjed. 538-ban történt egy olyan változás, amely szükségessé tette, hogy az Egyház a pusztába meneküljön. Csak 1260 évvel később, 1798-ban történt egy olyan változás, amely mindenhol felszabadította az Egyházat a pusztai bujdosás alól.

II. Új körülmény, új küzdelem

Az ismeretlenség homályába visszahúzódó Egyházzal szemben tehetetlenségre ítelt sárkány, most az üldözés új módja után kutatott, és nem is eredménytelenül. „*És bocsáta a kígyó az ő szájából az asszony után vizet, mint egy folyó vizet, hogy azt a folyóvízzel elragadtassa*” (15. vers). Ez a kép akkor is sokat mond, ha nem fordítjuk le a prófécia nyelvezetét. Egy folyó kiáradása végzetes lehet egy olyan asszony számára, akit a sík pusztá területén ér el a gátjai közül kitört folyó áradata. János azonban azt mondja: „*De segítségül lőn a föld az asszonymak, és megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé a folyóvizet, amelyet a sárkány az ő szájából bocsátott*” (16. vers). Azzal, hogy a föld elnyelte a folyóvíz áradatát, újra megmenekült az asszony az üldöző hatalom kezéből.

A prófécia jelképrendszerében a „víz” mindig az emberi tömegeket jelenti. „*A vizek, amelyeket láttál... népek azok, sokaságok, nemzetek és nyelvek*” (17,15.). „*Azért ímé rájok hozza az Úr a folyónak erős és sok vizét, Assiria királyát és minden ő hatalmát*” (Ésa. 8,7.).

A tárgyalt esetben azonban olyan tömegekről, olyan emberekről van szó, akik a sárkány szájából származnak, de egyúttal a kígyó szájából is. Ez a jelkép a sárkány szájából származó tanításokra utal. Vagyis ez a tömeg a sárkány szájából származó pogány tanítások által megfertőzött keresztényekből állt. Az a tény pedig, hogy a kígyótól is származnak, arról a szándékról és lelkületről tesz bizonyosságot, amely vezette ezeket az embereket. Ez a „*régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a Sátánnak*” (9. vers) hazug volt kezdettől fogva, kétszínű és alattomos, egyúttal pedig emberölő. Sátán tehát az általa fanatizált, és megvezetett tömegekben ment az asszony után. A pogány eredetű tanítások és babonák által fanatizált embereket használta fel arra, hogy a rejtőzködő Egyházat megtalálja és megsemmisítse. Az inkvizíció sötét rémuralmát mutatja be ez a jelkép, amikor a szomszédok és ismerősök jelentették fel a hívőket az inkvizítoroknál.

Isten azonban újra segítségére sietett az Egyháznak. De most nem sasszárnyakat adott, hanem a „*föld nyitotta meg a száját, és nyelte el a folyóvizet*” (16. vers). A „*föld*” a „*víz*” ellentétéként kerül bemutatásra. „*Föld*” alatt egy olyan területet kell érteni, ahol kevés az ember, vagy pedig egyáltalán nincs ember. Ez a „*föld*” azonos azzal a területtel, ahol a későbbiekben egy „*földből feljövő fenevad*” (13,11.) támad, vagyis az emberiség történelmében egy döntő szerepet játszó politikai hatalom fog feltámadni. Ez a „*föld*” az Amerikai Kontinensre vonatkozó kijelentés.

Amerika felfedezése ugyanis döntő változást hozott az Egyház üldöztetésének vonatkozásában. A sárkány elől menekülő Egyháznak ugyanis a vallásszabadság korlátlan lehetőségeit biztosította ez az ország. A prófécia azonban arra helyezi a hangsúlyt, hogy a sárkány szájából származó folyóvizet nyelte el ez a „*föld*”. Az amerikai aranymezők, a kalandra és szenzációra éhes tömegek millióit csábították és nyelték el szinte szó szerint. Így teljesedett be a prófécia.

III. Az asszony magvából valók

Sátán újra kudarcot vallott Isten Egyházának üldözésében. Ez azonban nem jelenti azt, hogy feladja szándékát. Most új módszert választ. Továbbra is haragszik és dühös az asszonyra, de ettől kezdve nem üldözi az intézményes Egyházat. Elpusztítani, megsemmisíteni már nem tudja, de nem is akarja. Ehelyett inkább csak az Ő magvából valókat célozza meg, vagyis személyessé válik a küzdelem.

Két dolog váltotta ki a változást Sátán harcmódorában. Az első változatban még egy egyháznak tekintett vallási hatalom üldözte Isten Egyházát, mindezt pedig Isten nevében tette. Ezzel olyan zavart eredményezett az emberek gondolkodásában, hogy már egyre kevesebb veszélyt jelentett az igaz Egyház tanítása. Ugyanakkor azonban beteltek és megcsömöröltek az emberek az állandó üldözés és vérontás szellemétől. A másik változatban viszont már az üldözött Egyház is elveszítette azt a jellegét, ami Sátán ellenségévé tette a korábbi időben, vagyis belülről, lelkileg rontotta meg Sátán az Egyházat. A korábban még „*Napba öltözött*” Egyház ebben az időben már lelkileg halottá lett, vagy legalábbis haldoklott. Jézus azt nyilatkozta róluk: „*Tudom a te dolgodat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, akik haló félben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseznek*” (3,1-2.).

Ezt a verset nagyon sokan úgy értelmezik, hogy itt az asszony magváról, vagyis a maradék Egyházzól van szó. A maradék Egyház fogalmát pedig 1844-től, a nagy adventmozgalommal azonosítják, amelyből később az Adventista Egyház fejlődött ki. Természetesen van ilyen jelentése is ennek a szakasznak, így is értelmezhető. Egy dolgot azonban nem szabad figyelmen kívül hagyni. A prófécia szerint a sárkány ebben az időben már nem az asszony, vagyis a szervezett egyház ellen hadakozik, hanem az asszony magvából valók ellen. Ebben az időben az igaz Egyház már nem mindenhol azonosítható egy látható intézménnyel. Isten igazi Egyháza a különböző emberi intézményekben, azaz egyházakban szétszórta található meg. Az Egyháznak ugyanis van egy látható és egy láthatatlan része. Erre utal Jézus is a példázatában. „*Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók*” (Jn. 10,16.).

A prófécia tehát egy új jelképet kezd el használni az igaz Egyház megjelölésére. Teszi ezt azért is, mert az emberek tudatában eltorzult az egyház szó igei jelentése. De teszi ezt azért is, mert annyiféle egyház létezik napjainkban, hogy az Istent kereső ember zavarba jön tőle. Ez a kijelentés tehát nemcsak a sárkány tevékenységéről ad kijelentést, hanem egyúttal utat mutat az Istent kereső ember számára is.

Az „*asszony magvából valók*” kijelentés viszont sokkal többet jelent annál, minthogy csak egy szervezett egyházra lehessen értelmezni. A prófécia nem azt mondja, hogy az asszonyból valók azok, akik ellen hadakozik a sárkány, hanem azt, hogy az asszony magvából valók. A Biblia nem hagy kétséget afelől, hogy mit kell érteni az „*asszony magva*” kifejezés alatt. Már az Édenben elhangzott ősevangélium

alapján tudjuk, hogy az asszony magva lesz a megígért Szabadító, aki a kígyó fejére fog taposni. A megadott jelkép szerint a sárkány azok ellen kezd el hadakozik, akik az asszony magvából valók, vagyis Krisztusból, Krisztusban újjászületett emberek ők. *„Mint akik újonnan születtetek, nem romlandó magból, de romolhatatlanból ”* (1Pét. 1,23.). Mert *„aki Istentől született, benne marad annak magva”* (1Jn. 3,9.), mondja János is.

Az Istent kereső ember számára két jellemző vonás van megadva azokról, akik Krisztustól születtek. Az egyik jellemző vonásként ezekről az emberekről az egyik helyen azt írja a Biblia, hogy *„megtartják Isten parancsolatait”* (14,12.), a másik helyen pedig azt, hogy *„megőrzik”* (17. vers). Ez egyértelmű utalás a 4. parancsolat szombatjára, és az egész isteni törvényen esett rontás helyreállítására, amiről Ésaías jövendölt. *„És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának... Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván. Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szót!”* (Ésai. 58,12-14.). Éppen e miatt a tettük miatt hadakozik ellenük Sátán. A szombathoz való hűségük miatt alakul ki a végső küzdelem és üldözés körülöttük. Erről azonban a következő fejezet beszél kinagyítottan.

Az asszony magvából valók másik jellemzője, hogy ott van náluk a *„Jézus Krisztus bizonyágtétele”* (17. vers). János apostol később arról tesz bizonyágot, hogy a Jézus Krisztus bizonyágtétele nem más, mint a próféta-ság Lelkének ajándéka: *„mert a Jézus bizonyágtétele a próféta-ság lelke”* (19,10.). Ez arra utal, hogy ezek az emberek az Istentől származó próféta-i kinyilatkoztatások birtokosai. Egyrészt ismerik a próféta-i kinyilatkoztatást, másrészt az abban lévő üzenetet hirdelve ők is próféta-i népek tekinthetők. Jelentheti azonban azt is, hogy az asszony magvából valók azok, akik között a próféta-ság adománya megtalálható. Ilyen értelemben viszont Ellen G. White küldetésére és szolgálatára történik utalás.

Ez a kijelentés fordítható lenne így is: *„akiknél ott van a Jézus Krisztusról való bizonyágtétel”*. Ez viszont azt jelentheti, hogy a rájuk bízott speciális üzenet által különleges módon is képesek bizonyágot tenni Jézus Krisztusról. Az adventisták a szentély-tanának ismeretében tehetik ezt meg. Az Ószövetség templomi szolgálatával kapcsolatos jelképek szinte mindent bemutatnak és elmondanak a megígért Messiásról, azaz Jézus Krisztusról. Ez a kijelentés jelentheti azt is, hogy az asszony magvából valók a személyes életük által tesznek bizonyágot Jézus Krisztusról. Maga Jézus is erre biztatta tanítványait: *„Úgy fényljetek a ti világgosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”* (Mt. 5,16.).

„Krisztusnak nincs hobb vágya, mint olyan embereket bírni, akik a világnak az Ő jellemét és lelkületét mutatják be. A világnak pedig semmire sincs égetőbb szüksége, minthogy lássa a Megváltó szeretetét emberek által kinyilvánulni”.
(EGW: KP 314,1.)